a torkán kifért: — Ha megteszitek, rátok szabadítom Mici cicát!

Tüstént halotti csend lett. — Kiváncsi vagyok, mitévők lesznek most, — gondolta Alisz. — Ha egy kis eszük volna, lebontanák a tetőt. — Pár perc múlva elölről kezdődött a mozgolódás. Alisz hallotta, hogy Tapsifüles rendeleteket ad ki: — Egyelőre elég lesz egy talicskával.

— Mi lesz elég egy talicskával? — kérdezte magában. De bizony ezen nem kellett soká a fejét törnie, mert egy pillanat múlva valóságos kőzápor zúdult az ablakra, sőt arcát is érte egy pár kavics. — No ebből elég volt, — gondolta és fölkiáltott: — Jobb lesz ha fölhagytok evvel az ostobasággal! — Erre újra halálos csönd támadt.

Alisz csodálkozva látta, hogy a kavicsok egyszerre mind kis süteményekké változtak, amint a padlóhoz értek és hirtelen nagyszerű ötlete támadt. — Ha eszem egy süteményt, biztos, hogy vagy növök, vagy zsugorodom. Mivel pedig lehetetlen, hogy még nagyobbra nőjjek, valószínű, hogy kisebb leszek.

Megevett hát egy süteményt és örömmel tapasztalta, hogy menten zsugorodni kezd tőle. Mihelyt elég kicsi volt, hogy kiférhetett az ajtón, kirohant a házból. Odakint csodálatos látvány tárult a szeme elé, egész sereg kis állat és madár állott körben, a középen két tengeri malac támogatta szegény Gyik Ferit és egy üvegből itatták. Amint Aliszt megpillantották, mind utána rohantak, de ő futott, ahogy csak bírt. Nemsokára egy sűrű cserjéshez ért, ahol már teljes biztonságban volt.

— Az első tennivaló, — szólt Alisz,

amint körülsétálta a cserjést, — hogy megint olyan nagy legyek, mint rendesen, a második pedig, hogy végre bejussak abba a gyönyörű kertbe. Azt hiszem, ennél szebb két terv nem is lehetséges.

A tervek valóban szépek voltak és amellett egyszerűek és könnyen keresztülvihetők. Az egyetlen nehézség az volt, hogy a leghalványabb sejtelme sem volt róla, hogyan fogjon hozzájuk. Amint így tanácstalanul tekintgetett körül, be-bekukkantva a fatörzsek közé, egyszerre kis éles ugatást hallott éppen a feje fölött.

Fölpillantott, hát rémülten látja, hogy egy óriási kutyakölyök néz le rá nagy, gömbölyű szemével és egyik lábát tehetetlenül nyújtja ki felé, hogy megfogja. — Kedves kis teremtés, — mondta Alisz hizelgő hangon és megpróbált füttyenteni neki. Borzasztóan félt azonban, hogyha a kutya éhes, akkor biztosan megeszi, akárhogyan hízeleg is.

Alig tudta, mit csinál. Fölvett egy kis pálcikát és odatartotta elé. A kutya mind a négy lábával egyszerre ugrott a levegőbe és boldog vakkantással rohant a pálcikának, hogy széttépje. Alisznak egy nagy szamárkóró mögé kellett bújnia, hogy megmenekül- jön az elgázolás elől. Abban a pillanatban, amint a szamárkóró másik oldalán dugta ki a fejét, a kutyus innen rohanta meg a pálcikát és próbálta elkapni, még pedig olyan sietséggel, hogy közben bukfencet vetett. Alisz arra gondolt, hogy ezért a pénzért akár egy igáslóval is játszhatnék és minden pillanatban várta, mikor fogja összetaposni. Újra a szamárkóró mögé szaladt, mire a kutya egy egész sor rövid támadást intézett a pálca el-